

SANDY BARKEROVÁ

Východ slnka na Bali

Čaká na vás najväčšie
dobrodružstvo vášho života...

metafora®

Východ slnka
na
Bali

SANDY BARKEROVÁ

SANDY BARKEROVÁ
Východ slnka na Bali

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 235. publikáciu

Z anglického originálu *A Sunrise Over Bali* vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd v roku 2022 do slovenčiny preložila Martina Antošová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 352
Tlač Tlačiareň Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © Sandy Barker 2022
All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Cover design by Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2022
Cover illustrations: Shutterstock.com
Translation © Martina Antošová, 2024

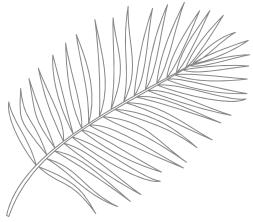
Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-724-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-723-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-722-8 (print)

*Mojim starým mamám – Joan, Audrey, Iris a Ellie –
a mojej prarabke Joan
Ďakujem, že ste mi prerazili cestu...*

1. kapitola

Zahryzla som si do hornej pery a čakala, kým sa nadviaže spojenie cez videohovor. Cat zvyčajne zodvihne okamžite – voláme si väčšinu víkendov približne v rovnakom čase –, ale po desiatom zazvonení som stlačila červené tlačidlo a zložila. Hľadela som na svoj odraz na displeji telefónu. Vyzerala som zmätene a vystrašene, a to ma rozrušilo ešte viac. Dúfala som, že mi hneď zavolá späť. Cat je môj pokusný králik, prvá osoba, s ktorou sa delím o všetky novinky – a táto je *naozaj veľká*.

Potrebovala som si to s ňou nacvičiť. Zajtra mám dohodnutý obed s rodičmi a netuším, ako im povedať, že opúšťam svoju prácu – svoj život – na dva mesiace. Budú z toho hotoví. Teda, mama bude – Tina Tanová, panovačná matka výnimočná. Keby existovala súťaž *Amerika má talentované matky*, stála by počas jej finále na javisku v záplave padajúcich trblietavých zlatých konfiet.

Ozvena jej hlasu mierne nalomila moje predsavzatie. „Si silné, nezávislé dievča, Jaelee. Usilovne študuj, tvrdo pracuj, zarábaj si na seba – vždy. Môžeš sa spoliehať len sama na seba.“ Silná káva pre sedemročné dieťa.

Napriek tomu to fungovalo.

Mám tridsaťpäť rokov, bakalárske vzdelanie v odbore komunikácie, magisterské v PR a som junior viceprezidentka v druhej najväčšej PR spoločnosti na Floride. Som popredu so splátkami hypotéky na môj byt na South Beach a vlastným štyridsaťsedem párov (väčšinou) dizajnerských topánok, ktoré som si kúpila za vlastné peniaze. Mám všetko to, čo pre mňa chcela moja mama.

Som nešťastná.

Vyznelo to zle – nemyslím, že moja mama chcela, aby som bola nešťastná. Lenže som.

Zazvonil mi telefón a vystrašil ma. Zodvihla som a spustila videohovor. „Ahoj, prepáč, bola som na záchode,“ ozvala sa Cat. Pery som roztiahla do úsmevu a potriasla som pri tom hlavou. „Viem, priveľa detailov. Prepáč. Ako sa máš? Vyzeráš hrozne.“ Presne toto milujem na Cat. Je až nadmieru úprimná – tak trochu ako ja. „Teda nie hrozne, stále si to ty, ale niečo sa s tebou deje.“ Zamračila sa na mňa a pozorne si ma prezerala.

„Počkaj, práve mi zovrela voda v kanvici,“ zahlásila, vyskočila a vzala mobil so sebou do kuchyne. Cat je možno Austrálčanka, ale po desaťročí života v Londýne sa správa *veľmi* britsky – až tak, že popíja neskutočne veľa horúceho čaju... s *mliekom*. Alebo to tak možno robievajú aj ľudia v Austrálii.

Kým si pripravovala čaj, položila telefón na linku a ja som si zatiaľ vyložila nohy na gauč, prekrižila ich a vystrela sa. Možno mi vhodná poloha posilní sebavedomie. „Mám novinky,“ spustila som. „Chystám sa na miesto zvané UROP.“

Nahla sa a pozrela priamo do kamery. „Áno, už som o tom počula. Boli sme tam spolu, pamätáš? Veľký autobus, blesková okružná cesta, nakúpila si si plný kufor značkového oblečenia.“

„Si podarená, Cat – naozaj –, ale nehovorím o Európe. Idem do *UROPU*. U-R-O-P, na Bali.“

„Ideš na Bali?“ Počula som, ako cinkla lyžička o stenu hrnčeka a potom pristála v dreze. S odpoveďou som počkala, kým sa znova usadí na gauči.

„Áno. Beriem si neplatené voľno a idem na Bali.“ To slovné spojenie znelo zvláštne, keď som ho vypustila z úst. *Neplatené voľno*. „Na dva mesiace,“ dodala som.

„Fíha. Takže niečo ako v tom filme *Jedz, modli sa a miluj*?“

„Haha! Čo si. Vieš si ma predstaviť na nejakom z tých ašramských miest?“

„Nie,“ odvetila s kamennou tvárou, no v očiach sa jej pritom zableskol náznak humoru. „No čo je to za názov, *UROPU*?“

„Je to slovná či vlastne skôr písmenková hračka. Znamená to ‚You Are Our People‘, teda ste naši ľudia, patríte k nám. Je to trochu divné...“ Cat súhlasne prikývla, no ja som pokračovala. „Je to spoločné bývanie.“

„Takže nie ašram, iba hipisácka komúna.“

Znova som sa sarkasticky zasmiala. „*Ani jedno*. Je to miesto pre digitálnych nomádov.“

„Teraz si iba vymýšľaš nejaké nové slová,“ podpichla ma.

„Nie. Digitálny nomád... Hej, protirečíš mi naschvál?“

„Takto to robievame vždy, Jae.“

„Viem, ale toto... je dôležité,“ pripustila som.

„Prepáč. Tak teda pokračuj.“

Z úst sa mi vydral pomalý výdych a potom som pokračovala vo vysvetľovaní. „Mám toho dosť a beriem si voľno. Mám pocit, že v Miami sa teraz dusím a potrebujem niekam odísť. Takže mi napadlo: Kam by som mohla ísť, niekam na opačný koniec sveta, kde ma nikto nepozná?“

„A vybrala si si Bali,“ utvrdzovala sa.

„Áno. Bože, možno je to naozaj ako v tom filme *Jedz, modli sa a miluj*. Myslíš, že som si podvedome vybrala Bali kvôli tomu filmu?“

„Najprv to bola kniha,“ poznamenala celkom zbytočne.

„Iste, fajn, ale ktorá časť sa vlastne odohrávala na Bali? Tá o jedle či o modlení? Povedz, že je to tá o jedle, lebo by som si vážne dala indonézske jedlo.“

„Na Bali bola tá časť s milovaním,“ odvetila.

„Došľaka.“ Láska je dôvod, prečo to celé robím – hlavne tá. Ešte som sa neodvážila poriadne ponoriť do hlbín vlastného vnútra, ale keď tak urobím, predpokladám, že okrem iného zistím, že dizajnérske topánky a tancovanie v nočných kluboch už nevyvoľávajú vo mne takú radosť ako kedysi. Poondiata Marie Kondo. Cat sa na mňa pozrela plná očakávania. „Asi to nevysvetľujem práve najlepšie, však?“ opýtala som sa, poznajúc odpoveď.

„Tvoje vysvetľovanie je zatiaľ celkom nanič.“

„Fajn, a čo tak toto? Chcem ísť niekam, kde môžem len tak nečinne tráviť čas, byť sama sebou a iba *dýchať*.“

„Dýchanie je vynikajúci nápad,“ poznamenala. „Mám z dôveryhodného zdroja, že dýchanie nás udržiava nažive.“

Ignorovala som jej pokus rozosmiať ma, začínali sa vo mne vynárať pochybnosti. „Robím správnu vec, však?“

„Úprimne, Jae, nemám potuchy. Povedz mi, čo sa deje.“

„Dobre,“ súhlasila som, lebo som si uvedomila, že som jej nevysvetlila, čo ma priviedlo k takému rozhodnutiu. „Pamätáš sa, ako som ti minulý týždeň písala, že som stretla svojho ex?“ Prikývla – ako odpoveď mi vtedy poslala obrázok macíka objímajúceho iného macíka. „No nepovedala som ti, že to bolo na Alinej narodeninovej oslave.“ Mykla sa. „To je, čo? Bolo to *strašné* a teraz

jednoducho...“ Zhlboka som vydýchla a len s námahou som hľadala vhodné slová, ktorými by som vyjadrila, prečo chcem utiecť.

Cat si pritiahla vankúšik do lona a naklonila hlavu, čím ma mlčky vyzývala, aby som to „vyklopila“. Bože, zbožňujem to dievča – som naozaj vďačná, že je mojou kamarátkou. Je jednou z dvoch osôb v mojom živote, s ktorými môžem hovoriť otvorene, a práve teraz sa s tou druhou osobou – Ali – nerozprávam.

Ali je moja najlepšia priateľka – je ňou už celé roky, odkedy sme sa zoznámili v práci. Nastúpili sme v rovnaký deň a rýchlo sme sa skamarátili. Najskôr vďaka spoločnej láske k salse, drahým topánkam a Chrisovi Hemsworthovi a napokon preto, lebo sme objavili vzájomnú spriaznenosť, akú ani jedna z nás dovtedy nezažila.

Rozumie mi. A ja rozumiem jej. A žiadna z nás nepatrí k tomu druhu žien, ktorým iné ženy skutočne *rozumejú*.

Obe sme odvtedy odišli do iných firiem, ale vravievame, že sme ako sestry, čo nám znie zábavne, lebo ona je prirodzená blondína s kučeravými vlasmi a krivkami a ja som polovičná Kórejčanka s rovnými čiernymi vlasmi a v mojom prípade sa o žiadnych krivkách nedá hovoriť. Ani trochu sa nepodobáme, ale vnútri sme v podstate dvojičky.

Minulý týždeň som sa zjavila na oslave jej štyridsiatych narodenín s obrovskou kopou zlatých balónov, veľkou fľašou jej oblúbeného šampanského a s drobnou darčekovou taškou obsahujúcou zlatý prívěsok, ktorý som jej kúpila, keď som bola minulý rok vo Florencii. Ako jačala od radosti nad mojimi extravagantnými darmi a pevne ma pritom objímala, zbadala som ponad jej plece jediného človeka, ktorého som netúžila stretnúť. A nielen na jej oslave – už nikdy v živote.

Môjho ex, Paca.

S jeho mladomanželkou.

Jasné, detailne som si prezrela fotografie z ich svadobnej cesty na Facebooku – občas sa viem správať hlúpo a masochisticky –, ale vidieť ju naživo bola poriadna rana. Pacova žena je *nádherná* – myslím tým nádherná ako tie ženy na Miami. Vysoká, veľké prsia, nohy až po zem, dlhé blond vlnité vlasy a oslnivo krásna tvár. Úplný opak toho, ako vyzerám ja.

A tí dvaja vyzerali spolu dokonale – dokonale *šťastní*.

Keď si Ali všimla, ako sa tvárim, obzrela sa ponad plece, potom späť na mňa a nadšenie na jej tvári prešlo v mikrosekunde do kajúcneho výrazu. „Ach, Jae, veľmi ma to mrzí. Zabudla som ti to dať vedieť vopred.“

Pozrela som jej rovno do očí a uvidela v nich odraz vlastnej zhrozenej tváre. „*Zabudla?* Prečo je vôbec tu, Ali? Ako si ho mohla pozvať? A *ju?*“

Ali na mňa hľadela s otvorenými ústami, očividne nevediac, čo dodať. Na inak hladkom čele sa jej zjavila drobná vráska. „Je to môj kamarát, Jae,“ odvetila nepresvedčivo. „A je to už tak dávno, že som si myslela, že to bude v poriadku.“

Ak by to bola pravda, prečo by si ma potom potrebovala varovať vopred?

Musela som sa rozhodnúť. Zachovať sa ako veľké dievča a osláviť okrúhle narodeniny mojej najlepšej priateľky, alebo jej vraziť darčeky do rúk, otočiť sa na drahých ihličkách a vziať nohy na plecia.

Utekať na trinásťcentimetrových podpätkoch je extrémne náročné, ale vložila som všetku svoju energiu do Carrie Bradshawovej ukrytej v mojom vnútri a presne to som urobila. Kým som opakovane zabodávala prst do gombíka a privolávala výťah, Ali za mnou zavolala od dverí v snahe prehovoriť ma: „No tak, Jae.“

A potom jej rozhodujúci argument. „Správaš sa smiešne.“ *Smiešne!* Skutočne vtipné.

To posledné, čo som počula pred tým, ako sa za mnou zavreli dvere výťahu, bol Pacov hlas s otázkou: „To bola Jaelee?“ Nebola som si istá, čo mi zlomilo srdce viac – Ali absolútne ignorujúca moje pocity alebo počuť Paca vysloviť moje meno.

„Odvtedy som s Ali nehovorila,“ uzavrela som svoje nešťastné rozprávanie.

„Preboha, Jae, to je hrozné.“ Vidieť na Catinej tvári súcit ma zaplavilo úľavou. Stále dookola som premýšľala o tom, či som otrasný človek, keď som opustila Ali práve v jej výnimočný deň. A okrem toho som sa sama seba pýtala, či jej niekedy budem schopná odpustiť. „No kým odídeš na Bali, vyriešiš to, však?“ uisťovala sa Cat. Ach, áno, otázka za milión.

„Neviem. Poslala mi niekoľko správ, ale neodpovedala som. Naozaj netuším, čo jej mám povedať. A hnevá ma, že som tam nemohla skrátka zostať a osláviť to s ňou – ako dospelá –, ale keď som videla Paca s Kimberly... Vrátili sa mi tým všetky spomienky. Ešte som sa z toho rozchodu nespamätala, Cat.“

„Je mi to veľmi ľúto, Jae.“

„A nazvala ma ‚smiešnou,‘“ dodala som takmer iba pre seba. Ani z toho som sa ešte nespamätala.

„Myslím, že to nie je fér. Som síce teraz zamilovaná, ale aj tak, v žiadnom prípade by som nezostala na nejakej oslave, ak by tam bol Scott. Bez ohľadu na to, či oslava by to bola – najmä ak by priviedol so sebou svoju manželku.“ Scott bol Catin odporný neverný ex.

Paco vonkoncom nie je môj odporný ex. Je to jediný muž, ktorého som kedy milovala, akurát že som si to uvedomila až príliš neskoro – po tom, ako som odmietla jeho žiadosť o ruku, ako

stretol niekoho iného a zamiloval sa, a ako ma pozval na svoju svadbu.

Nešla som tam.

Zámerné som sa zúčastnila na konferencii na druhom konci krajiny, aby ma nelákalo objaviť sa tam. Keď mi to nijako nepomohlo zahojiť zlomené srdce, vyrazila som narýchlo na autobusový poznávací zájazd do Európy – štrnásť dní, tucet zastávok. Tak som sa zoznámila s Cat. Od prvého dňa sme trávili čas vo štvorici spolu s Dani z Montrealu a s Lou z Vancouveru. A „adoptovali“ sme si ešte mladého chalana z Oregonu menom Craig.

Výlet do Európy mi trochu pomohol, hlavne zoznámenie sa s dievčatami. Každé z nich prežívalo to svoje, takže som sa mohla sústrediť na niečo iné než na Paca. A keď som o ňom pri niekoľkých príležitostiach hovorila, Cat mi bola dobrou poslucháčkou.

Po návrate domov som bola pripravená na nový začiatok – alebo som si to aspoň myslela. Opäť som sa vrhla do práce a dosiahla povýšenie, pre ktoré som tvrdo drela. Chodievala som von na diskotéky s kamarátkami a flirtovala so sexi chlapcami v kluboch. S niekoľkými som sa aj bozkávala. Dokonca som bola na rande s kamarátom jednej kamarátky. Bol milý – nie tak celkom pre mňa, ale celkom sympatický. Aspoň som sa dostala späť do sedla, ak sa to tak dá povedať. Nie som už totálne zlomená.

„Tak ako si sa dostala ku kúpe letenky na Bali?“ vyzvedala Cat. Mysľou som bola stále niekde inde. Posledný týždeň sa mi to stávalo často.

„Ach... Bolo to v ten večer Alinej oslavy. Prišla som domov a len tak začala surfovať po internete. Nevedela som presne, čo hľadám – skrátka *niečo* –, a vieš, ako to býva. O niekoľko hodín neskôr som v tom už bola naozaj ponorená a objavila som tému

neplateného voľna. To ma priviedlo k informáciám o digitálnych nomádoch a vtedy som našla UROP.“

Prikývla.

„Chcem utiecť preč,“ poddávala som sa tej myšlienke. Aj to sa mi v poslednom týždni stávalo často.

„Hmm, nemusí to tak byť. Pozri sa na to tak, že utekáš *za* niečím. Chceš získať nový pohľad na každodenný život, dopriať si pauzu.“

„Lenže nerobila som to už v Európe?“

„Nemyslím si, že autobusový zájazd je to isté ako neplatené voľno. Bol na ňom celkom nabitý program,“ povedala s nakrčeným nosom.

„Hmm, to je pravda. No aj tak...“

„Pozri, keď sme sa spoznali, ja som skutočne utekala. Pamätáš, že som bola ,na úteku pred láskou?‘ Bavila sa sama na sebe, oči sa jej pritom rozšírili a potichu sa zasmiala. V porovnaní s mojím dobrovoľným žiaľom z rozchodu, s Lou na pokraji rozvodu a s Dani, ktorej mizerná najlepšia priateľka utiekla do Mexika bez nej, bol Catin stav „na úteku pred láskou“ vlastne komický. Vyspala sa so svojím spolubývajúcim nevediac, že bol do nej zaľúbený, a potom pred ním utiekla do Európy.

„Robíš to preto,“ pokračovala Cat, „aby si prišla na to, čo chceš od života. Nie je to tak?“

„V to dúfam. A s tou Európou máš pravdu. Stále sme sa niekam ponáhlali a nemala som veľa času *premýšľať*... Teda, viem, že sme o Pacovi trochu hovorili, ale väčšinu času som sa tvárila, že je všetko v poriadku. Nakupovala som, pila veľa vína a potom mala ten románik s Marcom.“ Marc bol sexi francúzsky vinár a noc strávená v jeho vidieckom dome bola pre mňa vítaným rozptýlením.

„Presne. A v tom UROPe budeš po celý čas, však?“

„Myslím, že áno. Možno si urobím zopár krátkych výletov v rámci Indonézie, ale väčšinu času zostanem na jednom mieste.“

„Vidiš? Len si pomysli, koľko budeš mať času na to, jednoducho iba *byť*. Nemusíš sa nikam ponáhľať, nemusíš pracovať. Budeš iba digitálnou nomádkou, nech už to znamená, čo chce, došľaka.“

Zasmiala som sa. „Vlastne nebudem ani len tou. Sú to ľudia, ktorí žijú, kdekoľvek sa im chce, pretože môžu pracovať na diaľku. Ja idem do UROPu kvôli *spoločnému bývaniu* – aby som nebola sama. Chcem tým povedať, budem sama, ale nie *osamelá*, chápeš?“

„Jasné, dáva to zmysel.“ Som si istá, že iba chcela byť milá. Budem si musieť pred zajtrajškom nacvičiť svoju reč ešte raz a vynechať pri tom, samozrejme, hlavný dôvod mojej cesty na Bali. Pochybujem, že Tina bude mať pre mňa pochopenie, keď opúšťam svoj život, aby som si zahojila zlomené srdce. Bude si omieľať svoje o tom, aké bolo odo mňa nezodpovedné, že som sa vôbec dostala do tejto ošemetnej situácie.

„Takže kedy odchádzaš?“ zaujímalo Cat.

„O týždeň. Musela som sa *poriadne* podlízať šéfke, aby súhlasila. Som na svojej pozícii ešte iba šesť mesiacov, ale odprezentovala som jej to ako „dlhodobú investíciu do Jaelee.“

„Predala si to.“

„Myslím, že áno. A slúbila som, že ak by sa vyskytlo čokoľvek veľmi dôležité, môže mi zavolať.“

„Och,“ poznamenala so zvrášteným čelom.

„Čo? Myslíš, že to bola chyba?“

„Ťažko povedať. Čo znamená v PR stav núdze?“

Začalo mi byť zle od žalúdka. *Dokelu, aj toto som pokašľala?* „Takže si myslíš, že som *nemala* povedať, že budem k dispozícii?“

„Jae, som si istá, že to bude v poriadku.“ Znova som si zahryzla do hornej pery, odrazu som bola na pochybách. „Hej!“ Pozrela

som sa na Cat. „Teraz ma počúvaj,“ povedala dramatickým učiteľským hlasom.

„Áno, madam,“ odvetila som, tak trochu si z nej uťahujúc.

„Urobí ti to dobre, Jae. Nie je to bleskový okružný výlet po Európe, na ktorom utrátiš kopu peňazí za handry, ktoré nepotrebuješ.“ *Au, toto trošku zabolelo.* „Budeš na jednom mieste, odpojená od zvyšku sveta – teda, väčšinou –, a dáš sa do poriadku. Kde je tá Jaelee, ktorá objavila UROP a zarezervovala si tento výlet? Kde je to dievča?“

„Zmizlo hneď, ako dostalo potvrdzujúci email.“

„Nuž, tak ju teda znova nájdi, došľaka. Si úžasná, Jae, a tento výlet bude skvelý. Jasný?“

„Povzbudivé reči ti celkom idú, vieš to?“

„Samozrejme. Je to minimálne polovica náplne mojej práce.“ Cat učí na strednej škole. „Okrem toho, dlhujem ti to. Keby nebolo teba, nemala by som Jeana-Luca.“ Mala pravdu. Na našej ceste po Európe minulý rok som zastavila v Paríži na ulici muža, z ktorého sa vyklula Catina dávno stratená pubertálna láska. „A nemyslím tým len to, že si ho obťažovala...“

Zažmurkala som na ňu. „Obťažovala? To je trochu zveličené. Jednoducho som sa ho opýtala, či by nám mohol odporučiť, kam zísť počas nášho jediného večera v Paríži.“

Nad mojimi protestmi iba so smiechom mávla rukou.

„To ťažko, ale nevravím o tom. Mala som na mysli to, ako som všetko takmer pokašľala. Tebe aj dievčatám – dlhujem vám skutočne veľa za to, že ste mi ukázali, aká som bola hlúpa, a za to, že ste mi pomohli vrátiť sa do Paríža.“

„Fajn, beriem. V každom prípade, vďaka – za vypočutie a za to, že si nemyslíš, že robím – *opäť* – najväčšiu chybu vo svojom živote.“

„Nerobíš. Sme len mladé – teda, pomerne mladé – a som si istá, že tie najväčšie chyby nás ešte len čakajú.“

„To ma upokojilo,“ poznamenala som s istou dávkou sarkazmu.

Zasmiala sa a plynulo prešla do zívnutia. „Prepáč, Jae, musím už ísť. Musím skoro vstávať. Ráno pricestuje Jean-Luc.“

„Ach, to je fakt. Pozdrav ho odo mňa.“

„Pozdravím.“

„A pošlem ti z Bali pohľadnicu.“

Ospalo sa usmiala. „Dobrá, Jae.“

„Dobrá noc, Cat.“

Položila som si telefón do lona a zahľadela sa von z okna na biele piesok, akvamarínovú vodu a rady pozvoľných vln obmývajúcich pobrežie. V hlave mi stále dookola bežala Catina otázka. *Kde je tá Jaelee, ktorá objavila UROP a zarezervovala si tento výlet?*

Skvelá otázka, Cat. Dokelu, mala by som ju radšej nájsť – a čím skôr.

2. kapitola

Povedzte mi ešte raz, prečo som si vybrala Bali a nie Bahamy. Som na smrť vyčerpaná. Kým som pristála v Denpasare, bola som na ceste dvadsaťosem hodín. Túžim po horúcej vani, slušnom jedle a upadnúť do spánkovej kómy – presne v tomto poradí.

Na letisku vládol chaos a ocitla som sa obklopená nezrozumiteľnou vravou v rôznych jazykoch. Pred imigračným procesom som musela zaplatiť vopred, aby som si mohla predĺžiť tridsaťdňové víza. Neplatí sa za samotné víza – iba za možnosť predĺžiť si ich na šesťdesiat dní bez nutnosti opustiť krajinu.

Prebehla som pohľadom po veľkej, prázdnej miestnosti vyzerajúcej, akoby ju zariadili zvyškami koberca z nejakého kasína, a všimla som si kabínku uprostred. Keď som podišla bližšie, uvidela som nápis. Bola som na správnom mieste, ale zdalo sa, že tam nikto nie je. Až keď som stála tesne pri nej a nazrela ponad vysoký pult, zbadala som dve hlavy. Keď sa obe naraz zodvihli, skúsila som ísť na ne svojou (veľmi) obmedzenou znalosťou indonézčiny.

„Halo,“ pozdravila som. Nebol to žiaden veľký výkon, ale balijský pozdrav je oveľa komplikovanejší – „*om swastiastu*“ – a chcem

si ho trošku lepšie nacvičiť, kým ho skúsím použiť. Okrem toho som čítala, že Balijčania rozumejú aj po indonézscky.

Privítali ma s nečakanými úsmevmi – toto je *predsa* letisko, však? – a po tom, ako som im podala americké doláre, opečiatkovali mi pas a vrátili mi ho s rovnakými úsmevmi. Prešla som cez imigračné bez akýchkoľvek ťažkostí, vyzdvihla si kufor a zaradila sa do prúdu turistov vychádzajúcich do teplého večerného vzduchu presiaknutého vlhkosťou a neznámymi vôňami.

Za ochrannými bariérami stáli desiatky, možno aj stovky čakajúcich ľudí a mnohí z nich držali v rukách cedule. Hľadala som v dave svoje meno. Tam je!

„Zdravím!“ zavolala som. Zachytila som mužov pohľad a dodala: „To som ja.“ Ukázala som na ceduľu a potom na seba. „Som Jaelee Tanová.“

S úsmevom prikývol a ukázal mi, aby som prešla cez bezcolný obchod k nemu na druhú stranu. Keď som tak spravila, podišiel ku mne, načiahol sa po môj kufor a povedal: „Vitajte na Bali.“ *Hovorí po anglicky!* „Nasledujte ma, prosím.“ Šla som za ním, kľučkujúc medzi ľuďmi a napoly utekajúc, aby som s ním držala krok. Prišli sme k obitej bielej dodávke, jednej z mnohých v dlhom rade podobných áut. Vyskočil z nej druhý muž a zahasil cigaretu šľapkou.

Snažila som sa odignorovať fakt, že fajčil v dodávke – v tej dodávke, v ktorej budem musieť sedieť počas dlhej cesty do Ubudu –, pretože ma trápilo čosi iné. Po prvé, zdalo sa, že pôjdem sama a nebola som si istá, ako sa cítim pri pomyslení na to, že mám v cudzej krajine nasadnúť do neoznačenej dodávky s dvomi mužmi, ktorých nepoznám. A po druhé, pri zbežnom pohľade som zistila, že tam nie sú žiadne bezpečnostné pásy.

„Sú tu bezpečnostné pásy?“ opýtala som sa, akoby ich mohlo položiť tejto otázke vyčariť len tak. Druhý muž sa usmial